

βευτής.

Θμοτρελίβνηй, αλ, σε. ἐπιθ.

(138) ὁ τῆς οἰκονομίας.

Θμοτρένιε, ια. οὐδ. κατασκο-

πή, κατασκοπήσεις, ἐπο-

πτεία, ἐφορία, ἐπιτήρησις

(=εμοτρήνιε). 2) ἐκκλησι-

αστ. ἡ οἰκονομία (τῆς χά-

ριτος τοῦ θεοῦ. Ἐφεσ. 3. 2.)

Θμοτρίο, ησш. παρτ. εμοτρήχз

(καὶ - τρήχз καὶ - τράχз).

ἀορ. (οὐ)εμοτρήчз (καὶ

-τρήчз). σκοπέω-ω, θεωρέω

-ω, ἐφορέω-ω, κατανοέω-ω,

ἀθρέω-ω, ἐπιτηρέω-ω, σκο-

πεύω. (ὁ ἀορ. καὶ ὁ μελ. ἄλ-

λοτε αὐξάν. καὶ διὰ τῆς πο

προθ. ἀλλὰ τότε ἔχουσι τὴν

ἰδιαιτέραν αὐτῶν σημασίαν,

καὶ παρβλ. поведѣдовачз.

ἐνίοτε ὁμῶς κεῖνται καὶ ἀν-

τὶ τῶν διὰ τῆς οὐ αὐξανο-

μένων, οἷόν ἐστι τὸ ἐξῆς [ἀ.

Βασιλ. 16. 17.] поεмотрѣте мнѣ

мѣжа. ἴδετε δὴ μοι ἄνδρα.

ἀντὶ τοῦ οὐεмотрѣте мнѣ

мѣжа).

Θμοτράю, εшн. = τῷ προηγ.

Θμράднй, αλ, σε. ἐπιθ. δυσώ-

δης, δύσοσμος.

Θμράдз, а. ἀρσ. = εμοκένιε

(=εμοκμράдиε).

Θμδψάю, εшн. μ. -ψδ τίшн.

ταράπτω, συνταράσσω-ττω,

συγχέω, συγχύνω. παρβλ.

возмѣпю. Σμεσ. καὶ παθ.

-εα.-μαι. (κοιν. συγχίζομαι).

παρβλ. емапѣеа.

Θμδψένиe, ια. οὐδ. σύγχυσις,

ταραχὴ, τάραγμα, ταραγ-

μός, τάραξις, τάραχος, θό-

ρυβος. παρβλ. емапѣиe.

ΘμЫсленнй, αλ, σε. ἐπιθ. νοή-

μων, φρόνιμος, συνετός. ὁ

σώας ἔχων τὰς φρένας. σύν-

νους.

ΘμЫслз, а. ἀρσ. φρὶν, νοῦς,

διάνοια, τὸ διανοητικόν. 2) ἔν-

νοια, νοῦς (λόγου) = ράδмз.

ΘμЫшлѣннe, ια (244) = емЫслз

2. σημασ. 2) διανόησις, δια-

νόημα.

ΘμЫшлю, ешн. = емЫшлѣю.

2) ἀντὶ μελ. τοῦ емЫшлѣю.

ΘμЫшлѣтелнѣ. ἐπὶρ. συλ-

λογιστικῶς.

ΘμЫшлѣю, εшн. μελ. емЫш-

лѣю, ешн. φρονέω-ω, σωφρο-

νέω-ω, συλλογίζομαι, σκέπ-

τομαι, διανοέομαι - οὔμαι.

= емЫшлю. 2) ἔννοω. (161.

второй емЫшлѣетз мѣрз.